DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

9. september 1999 *

I sag C-64/98 P,

Odette Nicos Petrides Co. Inc., Kavala (Grækenland), ved advokaterne Nikolaos Vassilakakis og Evangelos Vassilakakis, Thessaloniki, og advokat Evangelia Pallioudi, Kavala, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Carlos Zeyen, 67, rue Ermesinde,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 17. december 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-152/95, Petrides mod Kommissionen (Sml. II, s. 2427), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gérard Berscheid, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne J.C. Moitinho de Almeida (refererende dommer) og C. Gulmann,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 23. februar 1999,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 3. marts 1998 har selskabet Odette Nicos Petrides Co. Inc. i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af dom afsagt den 17. december 1997 af Retten i Første Instans i sag T-152/95, Petrides mod Kommissionen (Sml. II, s. 2427, herefter »den anfægtede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for påstanden om, at Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2 (nu artikel 235 EF og artikel 288 EF), blev tilpligtet at betale erstatning for det tab, der var forvoldt ved visse handlinger i forbindelse med dens forvaltning af den fælles markedsordning for råtobak i perioden 1990-1991.

2 Det fremgår af den anfægtede dom, at det i artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i Rådets forordning (EØF) nr. 727/70 af 21. april 1970 om oprettelse af en fælles markedsordning for råtobak (EFT 1970 I, s. 186) bestemmes, at afsætningen af tobak opkøbt af interventionsorganerne i medlemsstaterne til interventionsprisen skal ske således, at enhver forstyrrelse af markedet undgås, og således, at der sikres køberne lige adgang til varerne og ligelig behandling (præmis 1 i den anfægtede dom). Ifølge artikel 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 327/71 af 15. februar 1971 om fastsættelse af visse almindelige regler for kontrakter om den første bearbejdning og behandling, for oplagringskontrakter samt for afsætningen af den tobak, som interventionsorganerne ligger inde med (EFT 1971 I, s. 70), sker afsætningen på grundlag af prisbetingelser, der fastsættes i hvert enkelt tilfælde, bl.a. under hensyntagen til markedets udvikling og behov (præmis 2 i den anfægtede dom).

3 I henhold til artikel 1 og artikel 6, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3389/73 af 13. december 1973 om fastsættelse af fremgangsmåden og betingelserne for salg af den tobak, som interventionsorganerne ligger inde med (EFT L 345, s. 47), sælges tobakken især ved licitation, idet Kommissionen kan fastsætte en minimumssalgspris for hvert parti eller beslutte, at licitationen skal være uden virkning (præmis 3 og 4 i den anfægtede dom). Hver af de bydende skal hos det pågældende interventionsorgan stille en sikkerhed, som uanset artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 3389/73 blev fastsat til 0,7 ECU/kg tobak i baller ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 3040/91 af 15. oktober 1991 om ændring af forordning (EØF) nr. 2436/91 om licitation med henblik på salg til udførsel af tobak i baller, som det tyske, det græske og det italienske interventionsorgan ligger inde med (EFT L 288, s. 18) (præmis 5 og 6 i den anfægtede dom).

4 I den periode, der begyndte i april 1990 og sluttede ved udløbet af 1991, deltog appellanten — et græsk selskab, som bearbejder og sælger tobak i Grækenland og i udlandet — i fire licitationer, som Kommissionen afholdt i denne periode. I løbet af perioden vedtog Kommissionen også forordning nr. 3040/91, som forhøjede den sikkerhed, som hver af de bydende var forpligtet til at stille hos det pågældende interventionsorgan (præmis 7 og 8 i den anfægtede dom).

5 I henhold til den anfægtede dom forløb de fire licitationer således:

»9 Den første af de omtvistede licitationer (herefter 'den første licitation') blev afholdt efter Kommissionens forordning (EØF) nr. 899/90 af 5. april 1990 om udbydelse i licitation med henblik på salg til udførsel af tobak i baller, som det græske interventionsorgan ligger inde med (EFT L 93, s. 7), og omfattede fire partier råtobak i baller fra høsten 1986 og 1987 på i alt 5 271 428 kg og fordelt efter sorter, som det græske interventionsorgan lå inde med. Fristen for Kommissionens afgørelse om tilslaget var fastsat til den 14. juni 1990. Det første parti omfattede 1 805 903 kg tobak. Det bestod af sorterne Mavra, Kaba Koulak (classic) og Elassona, Kaba Koulak (non classic), Katerini, Burley EL og Basmas. Det andet parti bestod af 1 519 836 kg tobak af de samme sorter, med undtagelse af sorten Basmas. Det tredje parti bestod af 1 519 991 kg tobak af de samme sorter som det andet parti. Det fjerde parti bestod af 425 698 kg tobak og kun af sorterne Mavra og Basmas. Sagsøgeren afgav bud på det første og det andet parti (på henholdsvis 76,11 GRD og 63,11 GRD pr. kg). Kommissionen besluttede imidlertid den 14. juni 1990 ikke at acceptere de bud, de bydende havde afgivet, med den begrundelse, at de foreslåede priser indebar en risiko for forstyrrelse af markedet.

10 Den anden af de omtvistede licitationer (herefter 'den anden licitation') blev afholdt efter Kommissionens forordning (EØF) nr. 1560/90 af 8. juni 1990 om udbydelse i licitation med henblik på salg til udførsel af tobak i baller, som det græske interventionsorgan ligger inde med (EFT L 148, s. 7, herefter 'forordning nr. 1560/90'). Den vedrørte de samme fire partier råtobak i baller. Fristen for Kommissionens afgørelse om tilslaget var fastsat til den 9. august 1990. Sagsøgeren afgav bud på det første og det fjerde parti (på henholdsvis 91,11 GRD og 101,11 GRD pr. kg). Den 7. august 1990 gav Kommissionen en anden af de bydende tilslag på det andet parti (til et beløb af 102 GRD pr. kg), men forkastede alle buddene på det første, det tredje og det fjerde parti, idet den påberåbte sig, at der var risiko for forstyrrelse af markedet.

11 Den tredje af de omtvistede licitationer (herefter 'den tredje licitation') blev afholdt over de sidste tre partier efter Kommissionens forordning (EØF) nr. 2610/90 af 10. september 1990 om udbydelse i licitation med henblik på salg til udførsel af tobak i baller, som det græske interventionsorgan ligger inde med (EFT L 248, s. 5). Fristen for Kommissionens afgørelse om tilslaget var fastsat til den 12. november 1990. Sagsøgeren afgav bud på de tre partier (på henholdsvis 152,26 GRD, 132,26 GRD og 121,26 GRD pr. kg). Dets bud på det første parti var det højeste af de indgivne bud. På ny besluttede Kommissionen den 16. november 1990 ikke at acceptere de bud, der var afgivet af de bydende, med den begrundelse, at de priser, der var budt, risikerede at give anledning til en unormal udvikling på markedet.

12 Den fjerde af de omtvistede licitationer (herefter 'den fjerde licitation') blev afholdt efter Kommissionens forordning (EØF) nr. 2436/91 af 7. august 1991 om licitation med henblik på salg til udførsel af tobak i baller, som det tyske, det græske og det italienske interventionsorgan ligger inde med (EFT L 222, s. 23, herefter 'forordning nr. 2436/91'). Den samlede mængde på 105 486 276 kg var opdelt i elleve partier, fordelt på fire grupper. Hver gruppe af partier kunne først udbydes, når der var givet tilslag for de foregående grupper. Målet var at opnå bud på alle tobakssorter, således at de mindst efterspurgte sorter skulle sælges først. I hvert parti var der tobakker af en bestemt sort, som de forskellige interventionsorganer i de forskellige berørte medlemsstater lå inde med. Det sagsøgende selskab deltog i nogle af udbuddene i denne serie. Dets bud, som vedrørte en mindre mængde end den, der var fastsat for de pågældende partier, blev forkastet, fordi de ikke var i overensstemmelse med licitationsbetingelserne.«

6 På denne baggrund anlagde sagsøgeren ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 24. juli 1995 erstatningssøgsmål i medfør af traktatens artikel 215, stk. 2.

7 Ved den anfægtede dom afviste Retten sagen for så vidt angik den første licitation og frifandt Kommissionen for så vidt angik de tre andre licitationer.

8 Under appellen har appellanten anfægtet Rettens ræsonnement med hensyn til det retsstridige i Kommissionens adfærd og har fremført følgende syv anbringender: 1) utilstrækkelig begrundelse for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en forstyrrelse af markedet i forbindelse med bedømmelsen af den anden og den tredje licitation; 2) fejlagtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder ved undersøgelsen af proportionalitetsprincippet i forbindelse med den anden licitation; 3) forkert gengivelse af de beviser, appellanten havde fremlagt, ved undersøgelsen af, om ligebehandlingsprincippet blev overholdt i forbindelse med den anden licitation; 4) tilsidesættelse af artikel 1 og 6 i forordning nr. 3389/73 og artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 727/70; 5) tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet og princippet om parternes ligestilling; 6) fejlagtig bedømmelse af appellantens anbringender vedrørende ligebehandlingsprincippet og forhøjelsen af sikkerheden i forbindelse med den fjerde licitation; 7) tilsidesættelse af forordning nr. 3389/73.

Anbringendet om utilstrækkelig begrundelse for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en forstyrrelse af markedet i forbindelse med anden og tredje licitation

9 Appellanten har gjort gældende, at Retten ikke har gjort rede for, i hvilket omfang målsætningen om at undgå forstyrrelser af markedet ved den anden og den tredje licitation var nået. Efter appellantens opfattelse burde Retten have anført grundene til, at tilslaget på et parti til en anden af de bydende ikke havde forstyrret markedet for tobak, skønt forkastelsen af dette bud også ville have ført til et senere bud, der var højere, på dette parti, hvilket var begrundelsen for at forkaste appellantens bud. En sådan begrundelse var nødvendig, for at det kunne kontrolleres, om proportionalitetsprincippet var overholdt.

10 Med hensyn til den anden licitation fremgår det af præmis 50 i den anfægtede dom, at appellanten i første instans havde gjort gældende, at forkastelsen af dets bud ikke var begrundet i ønsket om ikke at forstyrre markedet, men i en påstået uvidenhed om markedspriserne hos Kommissionen. Retten anførte i denne forbindelse, at en eventuel uvidenhed ikke var af betydning ved bedømmelsen af proportionalitetsprincippets anvendelse (præmis 51), og at Kommissionens beslutning under alle omstændigheder havde ført til, at de erhvervsdrivende

under den tredje licitation tilbød Kommissionen priser, der lå over dem, der var budt for de samme partier under den anden licitation (præmis 52).

11 Det bør tilføjes, at Retten ikke — da den forkastede anbringendet om, at Kommissionens nægtelse af at acceptere appellantens bud under den anden licitation ikke var begrundet i nødvendigheden af at undgå forstyrrelser af markedet — skulle tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt det parti, der blev givet tilslag på under den samme licitation, ville have kunnet nå op på en højere pris ved en ny licitation. Dette spørgsmål vedrører enten appellantens anbringende om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet eller gyldigheden af en sådan licitation, som ikke er den foreliggende sags genstand.

12 Med hensyn til den tredje licitation fastslog Retten i præmis 65, at »sagsøgeren ikke [har] fremført nogen beviser for, at Kommissionen — da den den 16. november 1990 besluttede at forkaste alle buddene for ikke at forstyrre markedet — ikke tog hensyn til markedets behov«.

13 Denne begrundelse findes at være tilstrækkelig.

14 Det første anbringende kan derfor ikke tages til følge.

Anbringendet om en fejlagtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder ved undersøgelsen af proportionalitetsprincippet i forbindelse med den anden licitation

15 Appellanten har dels gjort gældende, at Retten har tilsidesat proportionalitetsprincippet, idet den i præmis 48-52 i den anfægtede dom fandt, at Kommissionens beslutning af 7. august 1990 var i overensstemmelse med målsætningen

om ikke at forstyrre det omhandlede marked, skønt denne beslutning medførte to modstridende foranstaltninger, nemlig tilslag på det andet parti og forkastelse af buddet på det fjerde parti, som derfor ikke kunne forfølge den pågældende målsætning. Dels finder appellanten, at det var med urette, at Retten anførte, at Kommissionens beslutning om ikke at acceptere de bud, der var modtaget under den anden licitation, førte til, at de erhvervsdrivende under den følgende licitation tilbød højere priser, hvorved Retten ville godtgøre, at beslutningen om ikke at acceptere buddene var i overensstemmelse med målsætningen om ikke at forstyrre markedet, skønt det hensigtsmæssige i en foranstaltning ikke kan bedømmes ud fra resultaterne af den, men efter målsætningen med den på det tidspunkt, hvor den træffes.

16 I denne forbindelse er det tilstrækkeligt at bemærke, at appel i henhold til artikel 51 i EF-statutten for Domstolen er begrænset til retsspørgsmål, idet Domstolen kun udøver kontrol med Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder i tilfælde, hvor der er sket en forkert gengivelse af dem. Appellanten har ikke gjort gældende, at dette er tilfældet.

17 Appellanten har desuden gjort gældende, at beslutningen om ikke at acceptere buddene på det fjerde parti er i modstrid med udbuddets ordlyd og med artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 3389/73, hvori det bestemmes, at tilslaget ved licitationen gives den, der afgiver det gunstigste bud, som er i overensstemmelse med denne forordning.

18 I denne forbindelse bemærkes, at der i realiteten er tale om et selvstændigt anbringende, som appellanten første gang har fremsat under appellen. Ifølge Domstolens faste praksis er artikel 113, stk. 2, og artikel 116, stk. 1, i Domstolens procesreglement til hinder for, at nye anbringender, der ikke er fremsat i første instans, fremsættes i appelskriftet (jf. bl.a. dom af 29.5.1997, sag C-153/96 P, De Rijk mod Kommissionen, Sml. I, s. 2901, præmis 18).

19 Heraf følger, at det andet anbringende må afvises.

Anbringendet om forkert gengivelse af de beviser, appellanten havde fremlagt, ved undersøgelsen af, om ligebehandlingsprincippet blev overholdt i forbindelse med den anden licitation

20 Ifølge appellanten har Retten forvansket oplysningerne i referaterne fra møder i Forvaltningskomitéen for Tobak og i Revisionsrettens særberetning, hvorefter appellantens bud på det fjerde parti var klart højere end det, der blev antaget for det andet parti. Det fremgår af mødereferatet, at det første bud udgjorde 75% af tobakkens værdi, mens det, der blev antaget for det andet parti, kun udgjorde 23% af værdien. I Revisionsrettens særberetning anførtes det i punkt 4.53 og 4.55, at buddet på det fjerde parti klart var bedre, for så vidt som dette parti indeholdt en større mængde tobak af dårligere kvalitet, i modsætning til buddet på det andet parti, som indeholdt en større mængde tobak af bedre kvalitet. Den forkerte gengivelse af oplysningerne i disse to dokumenter førte til, at Retten i præmis 54, 57 og 59 i den anfægtede dom fejlagtigt fastslog, at der ikke forelå en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet.

21 I denne forbindelse bemærkede Retten i præmis 55, at det andet og det fjerde parti i den anden licitation var sammensat på en anden måde og vedrørte forskellige kvaliteter tobak, og i præmis 56, at Kommissionen på grundlag af de oplysninger, den var i besiddelse af på det pågældende tidspunkt, havde fundet, at sagsøgerens bud på det fjerde parti var lavt, mens det, der blev fremsat på det andet parti, var acceptabelt, især sammenlignet med den pris, der blev budt for det tredje parti, som var sammensat på næsten samme måde som det andet parti.

22 Endelig anførte Retten i præmis 57, at Kommissionen var af den opfattelse, at det — hvis man i det andet og det fjerde parti så bort fra mængden af Mavra, som var næsten den samme i de to partier (306 491 kg i det andet parti og 333 872 kg i det fjerde parti) — fremgik, at sagsøgeren bød en lavere pris pr. kg for sorten Basmas i det fjerde parti end den pris, der blev budt pr. kg for de andre tobakssorter i det andet parti af den, der fik tilslag på dette parti, skønt sorten Basmas var mere efterspurgt end de andre sorter i det andet parti, hvilket sagsøgeren ikke bestred. Retten anførte videre, at sagsøgeren ikke under den

foreliggende sag havde godtgjort, i hvilken henseende dette skøn var åbenbart urigtigt, men blot havde henvist til et uddrag af særberetningen, hvorefter det afviste bud på det fjerde parti var et bedre tilbud end det, der blev accepteret for det andet parti, uden på overbevisende måde at gendrive Kommissionens argumenter, som var i modstrid med konklusionen i uddraget af særberetningen.

23 Herefter og i betragtning af det vide skøn, der må indrømmes Kommissionen ved udøvelsen af dens opgaver i forbindelse med forvaltningen af den fælles markedsordning (præmis 58 i den anfægtede dom), fastslog Retten i præmis 59, at det sagsøgende selskab ikke havde godtgjort, at Kommissionen havde behandlet to ensartede situationer forskelligt.

24 I forbindelse med dette anbringende har appellanten blot henvist til, at referaterne fra møder i Forvaltningskomitéen for Tobak og Revisionsrettens særberetning har beviskraft, og gjort gældende, at Kommissionen ikke har taget hensyn til »pristilpasningsmekanismen, efter at kvaliteten Mavra var taget ud af et parti«. Disse forhold, som Retten har taget i betragtning, kan imidlertid ikke føre til en anden bedømmelse af de faktiske omstændigheder end den, Retten har foretaget uden at gengive de fremlagte beviser forkert.

25 Der kan derfor ikke gives appellanten medhold i anbringendet om forkert gengivelse af de faktiske omstændigheder ved undersøgelsen af, om ligebehandlingsprincippet blev overholdt i forbindelse med den anden licitation.

Anbringendet om tilsidesættelse af artikel 1 og 6 i forordning nr. 3389/73 og artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 727/70

26 Appellanten har under henvisning til artikel 1 og 6 i forordning nr. 3389/73 og artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 727/70 dels gjort gældende, at fællesskabs-

institutionerne ikke bør kunne benytte sig af det frie skøn, der er indrømmet dem i forbindelse med økonomisk-politiske valg, når der er tale om ukomplicerede beslutninger i forbindelse med forvaltningen af den pågældende landbrugssektor som dem, denne sag drejer sig om. Dels har appellanten anført, at når Kommissionen nægter at give tilslag på et parti og — som i dette tilfælde — vælger at fastsætte en minimumssalgspris for det parti, der ikke er givet tilslag på, lægger den sig herved fast på en bedømmelse af markedets behov og den manglende forstyrrelse heraf, således at den ikke længere har et skøn. Den forpligter sig til under den følgende licitation at give tilslag på alle de bud, som mindst svarer til den fastsatte minimumssalgspris.

27 Endvidere bemærkes — som Kommissionen har gjort — at det af Domstolens praksis vedrørende den fælles markedsordning for alkohol fremstillet af vin (dom af 7.4.1992, sag C-358/90, Compagnia italiana alcool mod Kommissionen, Sml. I, s. 2457, præmis 42) fremgår, at når Kommissionen beslutter, at en licitation skal være uden virkning på grund af risikoen for forstyrrelse af markedet, har den et vidt skøn med hensyn til indviklede økonomiske forhold. Beslutningen om at antage eller forkaste et bud er derfor ikke en rent mekanisk administrativ disposition, men indebærer en bedømmelse af en indviklet økonomisk situation. Det samme gælder licitationsordningen i den foreliggende sag.

28 Det var derfor med rette, at Retten under henvisning til Domstolens praksis (dom af 11.3.1987, sag 27/85, Vandemoortele mod Kommissionen, Sml. s. 1129, præmis 31-34) i præmis 58 i den anfægtede dom fastslog, at Fællesskabet under disse omstændigheder ikke nødvendigvis ifalder ansvar — selv for afgørelser, som senere måtte vise sig at være kritisable — medmindre institutionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

29 Med hensyn til tilsidesættelsen af artikel 1 og 6 i forordning nr. 3389/73 og artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 727/70 er der — for så vidt som det gøres gældende, at Kommissionen ikke længere har et skøn, når den fastsætter en minimumssalgspris for et parti, der ikke er givet tilslag på — tale om et nyt anbringende, som må afvises af samme grunde som nævnt ovenfor i nærværende doms præmis 18.

30 Der kan derfor heller ikke gives appellanten medhold i det fjerde anbringende.

Anbringendet om tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet og princippet om parternes ligestilling

31 Ifølge appellanten burde Retten ikke alene have støttet sig på de dokumenter, Kommissionen henviste til i sin besvarelse af de skriftlige spørgsmål fra Retten, da den fastslog, at der ikke kunne gives appellanten medhold i anbringendet om, at proportionalitetsprincippet og princippet om parternes ligestilling var tilsidesat i forbindelse med den fjerde licitation, og i anbringendet om forhøjelsen af sikkerheden. Appellanten har anført, at selskabet under hensyntagen til det tidspunkt, hvorpå disse dokumenter blev fremlagt, og sagens komplicerede karakter ikke har haft mulighed for at verificere oplysningerne i disse dokumenter, hvorfor de krav, der følger af kontradiktionsprincippet og af princippet om parternes ligestilling, ikke er overholdt. Desuden er Kommissionens besvarelse indleveret til Rettens Justitskontor den 16. april 1997, skønt det tidspunkt, der var fastsat, var den 15. april 1997.

32 I denne forbindelse er det — som Kommissionen har anført uden at blive modsagt — tilstrækkeligt at bemærke, at appellanten under retsmødet kunne fremsætte alle de bemærkninger vedrørende disse dokumenter, som selskabet fandt nødvendige, eller anmode om udsættelse af retsmødet for at gennemgå Kommissionens besvarelse, hvilket det ikke gjorde. Under disse omstændigheder kan appellanten ikke under appellen påberåbe sig en processuel garanti, som selskabet således har givet afkald på at gøre brug af.

33 Med hensyn til forsinkelsen — som i øvrigt ikke er bevist — ved indleveringen af Kommissionens besvarelse, fremgår det ikke af det i sagen oplyste, at den kan have haft nogen indflydelse på appellantens udøvelse af sine rettigheder under sagen.

34 Der kan derfor heller ikke gives appellanten medhold i dette anbringende.

Anbringendet om fejlagtig bedømmelse af appellantens anbringender vedrørende ligebehandlingsprincippet og forhøjelsen af sikkerheden i forbindelse med den fjerde licitation

35 Med hensyn til den fjerde licitation er appellanten af den opfattelse, at Retten har bedømt selskabets anbringende om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og ligebehandlingsprincippet ved at undersøge det retmæssige i de handlinger, der foreholdtes Kommissionen, for hver enkelts vedkommende i stedet for at betragte dem som helhed.

36 I denne forbindelse er det tilstrækkeligt at bemærke, at Retten skulle tage stilling til de forskellige klagepunkter, appellanten havde fremsat, og at det ikke af nogen af de grunde, appellanten har anført, kan sluttes, at Retten ikke har taget Kommissionens adfærd som helhed i betragtning, da den fastslog, at der ikke kunne gives appellanten medhold i anbringenderne om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og ligebehandlingsprincippet.

37 Der kan derfor ikke gives appellanten medhold i dette anbringende.

Anbringendet om tilsidesættelse af forordning nr. 3389/73

38 Ifølge appellanten er det med urette, at Retten i præmis 91 i den anfægtede dom anerkendte, at Kommissionen var berettiget til at fravige artikel 3 i forordning nr. 3389/73, og at det var retmæssigt, at fristen mellem licitationsbekendtgørelsen og indgivelsen af bud ved forordning nr. 2436/91 blev forkortet fra 45 til 20 dage. Appellanten har anført, at artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 3389/73, som er en forordning af højere rang, kun tillader en fravigelse af fristen på 45 dage, for så vidt angår tobakspartier, som udbydes til salg ved offentlig auktion. Kommissionen kunne derfor kun fravige fristen for så vidt angik de partier, der blev udbudt til salg ved offentlig auktion, nemlig de partier, for hvilke den tredje

licitation afholdt af de græske og italienske interventionsorganer blev annulleret, dvs. en lille mængde på ca. 8 ton tobak.

39 Det bemærkes, at fristen på 45 dage i artikel 3 i forordning nr. 3389/73 ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 395/90 af 15. februar 1990 om ændring af forordning (EØF) nr. 3389/73 (EFT L 42, s. 46) blev nedsat til 20 dage med henblik på den fjerde licitation. Som Retten anførte i præmis 91 i den anfægtede dom, blev nedsættelsen besluttet i henhold til den vide skønsbeføjelse, der er tillagt Kommissionen, og appellanten har ikke bevist, at denne institution har anlagt et åbenbart urigtigt skøn. Desuden har appellanten ikke nærmere angivet, i hvilket omfang nedsættelsen skulle have kunnet begunstige de øvrige erhvervsdrivende.

40 Sagsøgeren har blot anført, at forordning nr. 3389/73 er af højere rang end forordning nr. 395/90 i betragtning af, at der er tale om en væsentlig retsakt, som er vedtaget i medfør af Rådets forordning nr. 727/70.

41 Dette kan ikke tiltrædes. De to forordninger er af samme rang, og retsgrundlaget for dem er det samme, nemlig artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 727/70.

42 Dette anbringende er derfor ubegrundet og må følgelig forkastes ligesom appellen i det hele.

Sagens omkostninger

43 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, og appellanten har tabt sagen, bør selskabet pålægges at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **Odette Nicos Petrides Co. Inc. betaler appelsagens omkostninger.**

Puissochet Moitinho de Almeida Gulmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. september 1999.

R. Grass

Justitssekretær

J.-P. Puissochet

Formand for Tredje Afdeling